

EDITORIAL*

EDITORIAL

Milí přátelé a čtenáři Listů klinické logopedie,

vítejte na stránkách nového čísla, které je, jako již tradičně červnová čísla, věnováno článkům z různých oblastí našeho klinicko-logopedického působení, a proto nese název VARIA. Možná vás překvapí, že tentokrát je vydání poněkud útlé. Dilem je tento jev způsoben zvyšující se náročností našich recenzentů na odbornou úroveň textů, některé články jsou sice do redakce přijaty, ale nakonec nejsou publikovány. Dilem je způsoben tím, že řada autorů připravuje svůj text do čísla následujícího – čísla speciálního, neboť dvacátého! Ano, v prosinci tohoto roku tomu bude deset let, co začal vycházet náš/váš časopis. K tomuto výročí pro vás chystáme zajímavá překvapení, o nichž se budete průběžně dozvídat na facebookových stránkách časopisu.

Teď se ale vrátím k fotografii u editoriale, která je opět z dílny Barbory Lichorobiec, naší milé kolegyně z redakce (mimochodem, jedno překvapení pro vás bude spojeno právě s jejími fotografiemi). Obvykle se nad fotografií k editorialeu zamýšlím a hledám v ní souvislosti s našimi profesními životy. Tahle fotografie mluví sama za sebe a snad každého napadne, proč je uveřejněna právě v tomto čísle, které nese název VARIA. Variabilita, diverzita, pestrost, to vše je součástí naší každodenní logopedické práce. A ještě něco. Nedokonalost. Slovo, které je v korektním světě téměř nevhodné používat, ale já si to, s vaším laskavým svolením, tentokrát dovoluji. Náš odborný svět je v posledních letech rozštěpen na dva póly, které jsou od sebe velmi vzdáleny a mezi nimiž se potácejí zdravotníci, pracovníci ve školství, rodiče a příbuzní a také samotní pacienti. Na jedné straně vnímáme důraz na diverzitu, variabilitu a respekt k odlišnosti. Na druhé straně naopak obrovský tlak udělat vše pro to, aby naši pacienti byli co nejdokonalejší – s odkazem na to, že tím zvýšíme jejich osobní spokojenost a kvalitu života. Takže rodiče, příbuzní či samotní pacienti od nás zhusta slyší rady a náměty, na čem všem by se dalo zapracovat, aby se pacientovi žilo lépe a dokonaleji. A jelikož většina našich pacientů má více než jen jednu potíž, se kterou se na nás obrazejí, vzniká efekt sněhové koule. Výsledkem pak nemusí být spokojenější pacient, ale pacient či rodič/příbuzný zahlcenější, vyčerpanější a provinilejší. Řešení této svízelné situace, v níž se všichni ocitáme v posledních letech, která přináší přehřel různých terapeutických konceptů, metod a postupů, ode mne nečekejte. Kdybych je znala, nebyla bych denně vystavena ve své práci vnitřnímu konfliktu, co vše a zda vůbec ještě mohu danému pacientovi/rodiči či jeho blízkému v terapii navrhnout a kdy už je toho všeho příliš. Ó, jak by se mi ulevilo, kdybych znala odpověď... Jedno je ale jisté. Nedokonalé může být krásné a obohacující. Tak na to nezapomínejme. 😊

Za redakci LKL Zuzana Lebedová

Dear friends and readers of our Journal,

Welcome to the pages of our new issue which, as is traditional for our June editions, is dedicated to articles from various domains of speech and language therapy, and thus bears the title VARIA. You may be surprised to find this edition somewhat slimmed down. This is partly due to our reviewers progressively raising the bar on the erudition of texts received; some articles are accepted by the editorial office but not yet deemed ready to be published. Another reason is that many authors are preparing their texts for the upcoming issue – which will be all the more special, as our twentieth! Indeed, this December will mark ten years since y/our Journal began. We are lining up some interesting novelties for you to mark this anniversary, and more news on that will appear on our Facebook page.

But let me now turn to the editorial photograph, once again by Barbora Lichorobiec, our dear colleague from the editorial board (by the way, one of the upcoming surprises will be specifically to do with her photographs). I tend to reflect on the editorial photo and how it links to our working lives. This image speaks for itself, and I expect everyone can guess why it appears in this particular VARIA issue.

Disparity, diversity, variety – all of this is part of our daily speech therapy work. And one more thing: Imperfection.

A word that is almost taboo in our 'politically correct' world nowadays, but let me use it for once, with your kind permission. In recent years, our professional world has been pulled by opposite poles, with healthcare practitioners, educators, parents, relatives, and the patients themselves meandering between them. On the one hand, we perceive a drive toward diversity, variety, tolerance and respect for being different. On the other, there is enormous pressure to do all we can to make our patients as 'flawless' as can be – with the rationale that, by doing so, we improve their personal satisfaction and quality of life.

Consequently, parents, relatives, and even the patients themselves frequently hear advice and suggestions from us about all the aspects that could be worked on to make the patient's life better and more perfect. And since most of our patients have more to deal with than just the one difficulty with which they turn to us, a snowball effect can build up. The end result is not more satisfaction, but a patient or parent/relative who is more overwhelmed, exhausted, and guilt-ridden.

Don't expect me to offer a solution to this predicament – one we have all found ourselves in during recent years, a situation to which we have brought a whole host of different therapeutic concepts, methods, and procedures. If I had the answer, I would not myself be struggling daily in my work with the internal conflict of what treatment, how much, if at all, I can still advise to a given patient/parent or their loved ones, and when it is simply all too much. How relieved I would be if only I knew the answer...

One thing is for sure, however. Imperfection can be beautiful and enriching. Let us not forget that. 😊

On behalf of the LKL editorial team
Zuzana Lebedová